

ΤΟ ΡΟΜΑΝΤΖΟ ΤΟΥ "ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ"

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΤΟΥ ΑΛΛΟΥ

(Υπό Ευαρίστου Καράνη)

(Ιστορία ενός τραγικού έρωτος)

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου και τέλος)

“Ο Ίωσήφ μ’ έφερε στον καθαρόν άερα. “Ημουν πολύ ώχρος.
 “Έβλεπα δλο το παριλόν έμπρός μου και τόν κακόν δαίμονα, τήν Μαριάννα, νά πλαγιάται επί έρειπίων και πτωμάτων!
 Σέ λίγες μέρες γύρωσά σέ δεινή κατάστασι στο Παρίσι.
 — “Ε! λοιπόν, μί ρώτησε ο πατέρας μου, δίν γιατρέυθηκες δυστυχισμένο μου παιδί;
 — Πατέρα μου, ρώναξα, πήρα πειθό τήν άπόφασί μου. Θα μείνω μόνος· ίσως ή σιωπή και ή μοναξιά κάνουν τό θαυμά τ.υς.
 — Ποθ θέλεις, παιδί μου, νά μείνης;
 — Στο Μπιαρρίτς, άπήνησα, κοντά στον ώκεανό και κοντά σ’ ένα τόφο!

Μετά όκτώ ήμέρας έφθάσα στο Μπιαρρίτς με τό πιστό μου Ίωσήφ. Ένοίκιασα μιά μικρή κατοικία από τήν όποιαν έβλεπα τή θάλασσα.
 Από τό υπερφόν έβλεπα έπίσης τό κοιμητήριο του Μπιαρρίτς και δέκλινα τό μαρμαρίνο τάφο του φίλου μου.
 Τούς πρώτους μήνας τούς παράσαμε ήσυχα. Καθημερινώς πήγαίνα να προσευχηθώ στον ταφόν έκίνων και ήγύριζα πειθό ήσυχος.
 Τήν άπέλευσι μου διεδύχηθον πλέον μιά βαθειά μελαγχολία.
 Δίν ήθελα ν’ αυτοκτονήσω. Περιμένα τό θάνατο για ν’ άπαλλαγώ από τας θλίψεις μου.
 Έξακολουθούσα να βήχω πολύ. Ένα πρωί, κατόπιν άφθόνου αιμοπτυσίας, ο Ίωσήφ έκάλει ένα γιατρό.
 Άναρροστήθηκα πού αναγκάστηκα να δεχθώ τήν έπίσκεψι αυτότ του γέρο “Ασκληπιάδη.

Και όμως... πράγμα σπάνιον, ο άγαθός αυτός λατρός ήταν σοφός.
 “Αφού μί κύτταξε καλά, με ύφος πατρικό, άντελήφθη τούς πόνους και τούς σπασμούς μου, τά πάντα.
 — Κύριε, μου είπε, ή άρρώστια σας είνε πολύ σοβαρά. “Εκάνατε πολύ άσχημα να παραμελήσετε επί τόσο καιρό τήν υγεία σας, ή όποια κινδυνεύει.
 — Κύριε, τού άπήνησα, άν και είμαι άνθρωπος, έν τούτοις δέν φοβούμαι τό θάνατο. Σάς παρακαλώ συνεπώς να με πληροφορήσετε ελικοινώς για τας προσόδους τής άρρώστιας μου αυτής. Νομίζω ότι ήνω προσβλήθη από πνευμονικήν φθίσην...
 “Ο γιατρός έσκυψε τό κεφάλι του.
 — “Εμμενύσατε πολύ όρθα, κύριε, μου είπε. Έν τούτοις ή επιστήμη...
 — Μή προχωρείτε γιατρέ, είπα· ή επιστήμη δέν μπορεί να θεραπεύση τήν τρομερά αυτή άρρώστια, μπορεί όμως να έπιβραδύνη τό τέλος μου με τά διαφρούα βοηθητικά της ρεσα.
 Β.βιαία.
 — Διπλόν κύριε δόκτωρ, μάθετε ότι δέν θέλω να φρονιόσετε καθόλου για τήν υγεία μου. Και τώρα πότε μου, πότε θα πεθανω έπάνω κάτω;
 — Τους μήνας, έξη μήνας ίσως, φιδύρισε λυπημένος ο γιατρός μου.
 — “Έξη μήνας, όχι περισσότερο γιατρέ, δέν είν’ έτσι;
 — “Οχι περισσότερο, επανέλεβεν ο δόκτωρ, άκούοντας καταπληκτικώς τά παράξενά λόγια μου. Κατόπιν δε προσέθεσε:
 — “Αν άκούσατε έν τούτοις τής όδηγίς μου, θα ζήσετε πολλά έτη Κύριε...
 Και μου έδωσε συνταγές και όδηγίς, με τής όποιας έπρεπε να συμμορφωθώ.

“Αναγκάσθηκα ν’ άραιώσω τούς περιπάτους, μου γιατί ή άδυναμία μου δίν μου έπέτρειπε να έξέρχομαι από τό δωμάτιό μου. Τής νύχτας πού έμνα άπνος έφώναξα.
 — Θεέ μου! Θεέ μου! Πότε θα παρουσιασθώ μπροστά Σου; Πότε θα μ’ άπελευθερώσης από τό βάρος τών δεινών μου; Θεέ μου! Θεέ μου! δίν άρκει ή τόση μου μετάνοια; Πρέπει να περιμένο; Νά περιμένο άκόμη;

“Ενα έτος άκριβώς έπέρασε άφτόν ή Μαριάννα είχε παρουσιασθή έμπρός μου στα έρειπια τής Ρώμης.
 Τό πρσί αυτό σηκώθηκα τόσο άδυνατισμένος, ώστε με μεγάλον κόπο μ’ έντυσε ο Ίωσήφ. “Εκάθησα στή πολυθρόνα.
 Τη στιγμή αυτή μου έβραον ένα γράμμα, στο φάκελλο του όπολου άνεγνώρισα τόν χαρακτήρα του Ρώκ.
 Τό άνοιξα συγκινημένος και διάβασα τά άκόλουθα:
 «Παιδί μου!
 “Αφού ύπέφερον ως γυναίκα, ή Κόμησα Μάρθα, απέθανεν ως άγία!..
 “Ο έλεγχος τής συνείδησος έσκότισε τή μεγάλη ούτη ψυχή!
 “Χαίρες, τέκνον μου, ή λύπη σέρει τώρα πειθί και μίνα προς τόν τάφο και περιμένο τήν στιγμή, πού θα μ’ ένόση με τούς φίλους μου.
 “Ζήσε όπως προσεύχασαι ύπέρ ήμών! Χαίρες...» ΡΩΚ
 “Εζήησα άμέσως τό γιατρό.

— Κύριε, τού είπα, θα σάς ζητήσω σήμερα μιά μεγάλη έκδούλευσι.
 — Σάς άκούω, φίλε μου, μου άπήνησε.
 — Πίστετε μου, γιατρέ, πόσες ήμέρες και πόσες ώρες μου ύπολείπονται να ζήσω άκόμη...
 “Ο γιατρός έδίσταξε.
 — Σάς επαναλαμβάνω, τού είπα πώς δέν έκαμα τίποτε άπ’ όσα μου είπατε, δέν πήρα κανένα φάρμακο Πίστετε μου λοιπόν, θα δώ αύριο τήν άνατολή του ήλιου;
 “Ο γιατρός πήρε τό χέρι μου και κύτταξε τό φριγμό μου.
 — Θέλετε να πεθάνετε; μου είπε;
 — Ναι, τού είπα, τό έπιθυμώω,
 — “Ε λοιπόν! θ’ άποκοιμηθήτε δύοις τού ήλλου, σή.ερα!...
 “Εστίζα εύχαριστημένος τό χέρι τού γιατρού, ένώ ο Ίωσήφ γονατιστός κοντά μου σιγόκλαιγε.
 — Παρηγόρησον, τού είπα γλυκά, ύπηρεξτε πιστός ύπηρεξτε και φίλος άφωσιωμένος... Ξέρεις καλά ότι φεύγω από τόν κόσμο αυτό με μεγάλη μου εύχαρίστησι.
 “Εγραφα κατόπιν δύο λέξεις προς τόν πατέρα μου και τήν αδελφή μου και συνεπλήρωσα τήν ίσκιον μου αυτή, γράφοντας τό τελευταίό της χειρόγραφο.
 Στής έπίτά τό άπόνευμα διέταξα να με μεταφέρουν στο υπερφόν του σπιτιού “Εστίζα από κεί τόν τελευταίον χειροτάμιό προς τόν κόσμο και τή ζωή, κι’ άρχισα να σκέπτομαι όσας είχα γνωώσει κι’ άγαπήσει...
 “Εγύρισα κατόπιν προς τό κοιμητήριο του Μπιαρρίτς τό δειπνον έχούσαν ή τελευταίαις άκτινες τού ήλιου πού βασιλευσε. Προσώλωσα τό βλέμμα μου στον τάφο του κόμητος Σαιν Ρευύ και δειμασθήκα ν’ άποδάνω!...
 Τ Ε Λ Ο Σ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΠΡΟΣΕΧΟΥΣ ΦΥΛΛΟΝ

“ΜΕΤΑ ΤΗΝ ΑΠΙΣΤΙΑΝ,
 “Υπέροχον διήγημα του διασήμου Ίταλου συγγραφέως Δουίζι Περαντέλο εις τέσσαρας συνεχείας. “Ο “Ερως, ή “Απιστία, τού “Εγκλημα, ο Θάνατος!...

Ο ΠΕΡΙΟΔΕΥΘΝ ΑΝΤΙΠΡΟΣΩΠΟΣ ΜΑΣ

“Αναχωρήσας πρό τινος έξ “Αθηνών εύρίσκειται ήδη έν Θεσσαλονίκη ο περιοδεύων αντιπρόσωπος του “Μπουκέτου κ. “Ελευθ. Γιαννακέλης. “Ο κ. Γιαννακέλης πρόκειται να περιέβηθον δλόκληρον τήν “Ελλάδα. Παλαιάν και Νεάν, προς διάδοσιν του περιοδικού μας και έγγραφην συνδρομητών. Τόν κ. Γιαννακέλην συνιστώμεν θερμώς προς πάντας τούς φίλους, αναγνώστας και συνεργάτας του “Μπουκέτου και τούς παρακαλούμεν όπως τόν δωσούν και ενισχύουν εις τό έργον του.
 “Εν Θεσσαλονίκη ο κ. Γιαννακέλης δέχεται εις τό Καπνεμπορικόν Κατάστημα Κ. Βάρκα (δδός Μητροπόλεως).